

SUNDAY TIMES BESTSELLER

JAHODOVÁ
PALACINKÁREŇ

LAURIE GILMORE

Yes! WE'RE
OPEN

metafora

metafora®

JAHO DOVÁ

PALACINKÁREŇ

LAURIE GILMORE

LAURIE GILMORE

JAHODOVÁ PALACINKÁREŇ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 402. publikáciu.

Z anglického originálu *The Strawberry Patch Pancake House*, vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2025, do slovenčiny preložila Marta Maňáková.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Návrh obálky Adrián Macho

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026

Počet strán 344

Tlač Finidr s. r. o.

Translation © Grada Slovak Publishing, 2026,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Strawberry Patch Pancake House* © 2025 Laurie Gilmore

Copyright © Laurie Gilmore 2025

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026

Translation © Marta Maňáková, 2025

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-259-8 (ePub)

ISBN 978-80-8305-258-1 (pdf)

ISBN 978-80-8305-257-4 (print)

*Pre F, ktorý zo mňa spravil mamu, a pre V,
ktorý ma udržiava odvtedy v strehu.*

*Ešte si túto knihu nemôžete prečítať,
ale napriek tomu ďakujem za inšpiráciu.*

Zoznam skladieb

- „Beautiful Things“ – Benson Boone
- „Bed Chem“ – Sabrina Carpenter
- „Enchanted“ – Taylor Swift
- „Beautiful As You“ – Thomas Rhett
- „enough for you“ – Olivia Rodrigo
- „Feels Like“ – Gracie Abrams
- „Everywhere, Everything“ – Noah Kahan
- „Call Me Lover“ – Sam Fender
- „Love Me Anyway“ – Chappell Roan
- „You Are In Love“ – Taylor Swift
- „Grace“ – Lewis Capaldi
- „What Was I Made For?“ – Billie Eilish
- „Pancakes for Dinner“ – Lizzy McAlpine
- „The Night We Met“ – Lord Huron
- „Out Of That Truck“ – Carrie Underwood
- „Break My Heart Again“ – FINNEAS
- „Forever“ – Noah Kahan
- „Sleep Tight“ – Holly Humberstone
- „Perfect“ – Ed Sheeran
- „You’ve Got The Love“ – Florence + The Machine
- „Fast Car“ – Luke Combs
- „Young and Beautiful“ – Lana del Rey
- „Nice To Meet You“ – Myles Smith

1. kapitola

Archer Baer sa práve stal otcom najneuveriteľnejším spôsobom na svete. Niežeby si niečo podobné niekedy v živote vôbec predstavoval. Čo by zaprisahaný slobodný šéfkuchár a vorkoholik v jednom robil s dieťaťom? Nevlastnil dokonca ani izbové rastliny, pretože nemal čas udržiavať ich nažive. A bol si pomerne istý, že dieťa si vyžaduje viac starostlivosti než fikus.

No podľa právnika, ktorý mu odrazu pred týždňom zavolať a prevrátil mu život naruby, Archer mal dcéru. Dievčatko, ktoré za plus-mínus päť rokov jeho života nikdy predtým nestretol ani o ňom nepočul. Jej matka Cate vraj zomrela pri autonehode a on sa jej už nikdy nemohol opýtať, prečo mu o dieťati nepovedala ani prečo ho v rodnom liste uviedla ako otca.

Zakaždým, keď na to pomyslel, mu to pripadalo šialené. Dokonca aj teraz, keď kráčal po Hlavnej ulici v tomto bizarnom malmeste, kde Cate vyrastala, tomu ešte stále nedokázal uveriť. Archer a *otec*? Nedávalo to zmysel. Frustrrovane pokrútil hlavou v márnom pokuse prebudiť sa. Potreboval kávu. Už si ani nepamätal, kedy naposledy vstával tak skoro. Práca v kuchyniach po

celom Paríži z neho spravila prakticky nočné stvorenie. Zriedka prichádzal domov pred jednou v noci. Ako sa mal, panebože, postarať o malé dievčatko?

Právnik bol presvedčený, že jeho dcére bude lepšie s ním než s jej starou matkou, ale Archer si tým ani zďaleka nebol istý.

Nebolo by jej predsa len lepšie s niekým, kto vie, čo, dopekla, robí?

V myšlienkach opäť zablúdil ku Cate. Napriek tomu, že s ňou neprehovoril posledných päť rokov, nedokázal uveriť, že už nie je a že jej už nemôže položiť ani jednu z tých stoviek otázok.

Cate Carpenterová. Stretli sa, keď bol kuchárom v jednej luxusnej reštaurácii v Bostone. Ona pracovala ako čašníčka. Bola krásna a zábavná. Vyspali sa spolu len párkrát. Beztak sa chystal odísť. Mieril do Európy za svojím bláznivým snom, že sa stane michelinským šéfkuchárom. Žeby mu preto nepovedala o dieťati? Za tie roky mu to mohla oznámiť tisíckrát, tak prečo to neurobila?

Ako by v takom prípade zareagoval? Všetkého by sa vzdal? Svojho sna... Svojho dokonalého zamestnania? Svojho úsilia stať sa najlepším? Skončil by v tomto malom meste v Novom Anglicku už skôr? Oženil by sa s ňou?

Alebo by jej vyčítal, že mu zničila plán, na ktorom tak usilovne pracoval?

Prehltol horúcu guču v hrdle. Už na ničom z toho nezáležalo, pretože Cate zomrela. Kriste, Cate *zomrela* a on sa tu mal stretnúť so svojou dcérou. Zaváňalo to prekliatou tragédiou. Archer sa tomu nemohol postaviť zoči-voči, pokiaľ si nedá kávu.

Odkedy prišiel, až teraz prvýkrát zavítal do centra mesta, ktoré bolo... svojrázne, ako vystrihnuté zo starej pohľadnice. Zvláštne a mimoriadne *malé*. Na ulici lemovanej stromami, ktorá mala dĺžku asi dva mestské bloky, videl len pár obchodov. Nič viac. Komerčná zóna prešla rýchlo do obytnej. Ničím to nepripomínalo

pulzujúcu energiu Paríža. Pomaly v ňom pohasínala nádej, že sa dočká šálky slušnej kávy.

Dnes bolo chladno, najmä teraz ráno. Zima sa ešte neskončila a napriek skutočnosti, že sa ešte len začínal marec, výklady všetkých obchodov tvrdohlavo vystavovali kvetinové vence s umelými tulipánmi. A v každom jednom visel oznam o nadchádzajúcom hľadaní veľkonočných vajíčok. Pripadalo mu to na jeho vkus príliš... nevkusné. Naozaj *tu* mal začať žiť? V tejto živej reklame na novoanglické čaro? Nebol si istý, či to dokáže stráviť. Páčilo sa mu, keď bol jeho život odvážnejší než kvetinové vence a hľadanie veľkonočných vajec.

Majitelia obchodov postupne otvárali a na predtým tichej ulici sa vynáralo čoraz viac ľudí. A pokiaľ nebol Archer totálne paranoidný, bol si takmer istý, že väčšina z nich sa pozerá naňho.

Skvelé. Presne toto potreboval. Všetechných obyvateľov nejakého zapadákov, ktorí budú pchať nos do jeho vecí, pričom to jediné, čo chcel on, bolo vybaviť potrebné náležitosti s dieťaťom a potom sa vrátiť do Paríža, do svojej kuchyne, k svojmu skutočnému životu. Táto bizarná ulica s neprirodzenou jarnou výzdobou a čudnými obyvateľmi nebola nič preňho. Už teraz túžil po anonymite veľkomesta.

Prešiel okolo obchodu pre zvieratká, ignorujúc zajačiky vo výklade aj priateľské zamávanie majiteľa. Nezastavil sa ani pri kvetinárstve či stánku so zmrzlinou. Veď predsa tu musí niekde byť prekliata kaviareň!

Aha, tamto! Priamo pred sebou zbadal cedulu s nápisom *Kaviareň Pumpkin Spice*. Zamračil sa. Pevne veril, že ponúkajú aj niečo iné než presladené sezónne nápoje. Prešiel na druhú stranu ulice a všimol si aj krčmu hneď vedľa. Pomyslel si, že tá by sa mohla hodiť, kým bude v meste.

Kriedová tabuľka pred kaviarňou lákala na nové kelové smoothie a citrónovo-čučoriedkové koláčiky. Zvnútra sa šírila vôňa čerstvej praženej kávy a Archer pocítil, ako jeho telo ožíva. Vďaka bohu. Nemohol sa predsa stretnúť so svojou dcérou, so svojou *dcérou* – stále si nedokázal zvyknúť na to slovo –, kým napoly spal.

Nesústredene sa natiahol po kľučke, v myšlienkach omieľal to slovo, novú zodpovednosť a pritom zvažoval, či si dá koláč, keď vtom sa rozleteli dvere a skoro ho treskli do tváre.

„Čo do...!“ Jeho slová umlčal výkrik nejakej ženy, ako keby *on* bol ten, kto sa vyvalil z kaviarne ako veľká voda, bez ohľadu na druhých.

„Nie!“ zvolala, ale neskoro. Podnos so smoothies, ktoré niesla, sa prevrátil rovno naňho a navyše doňho vrazila aj ona sama. Divoko červené vlasy sa jej rozleteli všade okolo tváre a Archer jej mimovoľne zovrel ramená, aby nespada.

„Doriti,“ zanáďavala a zahľadela sa na jeho hrud', po ktorej práve stekalo kelové smoothie, a na zelené mláčky na zemi.

Archer mal chuť zavrčať ako zver. Došľaka! Na toto ozaj nemal čas. Nemal čas vrátiť sa do toho absurdne malého domu, ktorý si prenajímal, aby sa prezliekol. Nemohol meškať na stretnutie so... so... svojou *dcérou*. Nerátal s tým, že ho prevaluje cyklón v ľudskej podobe s kelovými smoothies v náručí!

Zavrčanie mu očividne beztak uniklo spomedzi pier, pretože žena vystrašene vyvalila oči a prudko sa začervenala.

„Veľmi ma to mrzí,“ vyhrkla. „Ponáhľala som sa, lebo meškám, a nedávala som pozor a...“

„To je v pohode,“ precedil pomedzi zuby, hoci to vôbec nebolo v pohode. Na najdôležitejšie stretnutie vo svojom živote príde v tričku nasiaknutom smoothie. Otec špinavý od smoothie

nevzbudzuje dôveru. A on sa zúfalo usiloval získať späť svoju zvyčajnú sebadôveru.

„Nie je to v pohode! Počkajte, pomôžem vám.“

Až vtedy si Archer uvedomil, že ženu stále drží a stojí pri nej príliš blízko. Pustil jej ruky a ustúpil, čím vrazil do zatvorených dverí za sebou.

„Nepotrebujem pomoc,“ povedal a strelil pohľadom k pultu v kaviarni a dlhému radu pred ním. Teraz zrejme už nebude mať čas ani na tú kávu. Stretne sa so svojou dcérou v špinavom tričku a s hlavou boľavou od nedostatku kofeínu. Dokonalé. Jednoducho perfektné.

„Počkajte, aspoň z vás poutieram to najhoršie.“

Žena schmatla za hršť papierových servítok z najbližšieho stola a pritisla mu ich na hrud'. „Malo by to pomôcť. Odsajeme to najhoršie a potom možno s troškou mydla na toaletách alebo tak...“ Pritláčala mu na hrud' servítky a pritom mlela, a on sa pristihol, že ho prúd slov zvláštne upokojuje. Dotyk jej rúk, ktoré cítil na hrudi, nežná krivka jej pohybujuúcich sa pier rozptyľovali Archera dosť na to, aby sa jeho hnev rozptýlil. V skutočnosti mal chuť poddať sa jej dotyku. Chcel sa ďalej rozprávať s touto nezastaviteľnou ženou. Chcel sa jej opýtať, načo jej bolo toľko nápojov. Pre koho boli určené? Mala na sebe oblečenie, ktoré by sa viac hodilo na šport než do kancelárie. Tesné legíny obopínali jej oblú stehná a minimálna športová podprsenka odhaľovala pruh pokožky nad pásom nohavíc, pokožky, ktorá bola teraz celá zaprskaná od smoothie. Pokožky, na ktorú by mal asi prestať civieť.

Bože, vari sa zbláznil? Veď sa mal sústrediť na stretnutie so svojím dieťaťom, nie na nepopierateľne nádhernú ženu v miestnej kaviarni.

Archer si povzdychol, odtrhol pohľad od nebezpečne krásneho pruhu pokožky a zdvihol zrak k ustarostenej tvári tej ženy. Zbadal zvesené kútiky jej pekných pier.

Dopekla, Archer. Aj pery sú zakázané.

Sústred' sa.

„Vykašli sa na podlahu!“ ozval sa hlas spoza pultu v kaviarni. Archera to hneď vytrhlo zo zízania a v duchu sa prísne napomenul. „Joe už bežal po handru!“

„Dobre, ďakujem, Jeanie!“ zvolala žena, stále mu osušajúc tričko servítkami. „Prepáč!“ Jej ruky pritom pokračovali v útoku na jeho telo. Stála príliš blízko. Cítil vôňu jej šampónu. Jahody? Kriste. Potreboval odtiaľ vypadnúť.

„Stáva sa,“ pokrčila Jeanie plecami.

Okolo mláky a Archera opatrne prešiel starší pár. „Musíš spomaliť, Iris, zlatko.“

„Viem, viem, Estelle,“ povzdychla si červenovláska – očividne Iris. Potom vystrela chrbát a konečne ho prestala trápiť svojimi pokusmi o nápravu škody. „Máš pravdu.“

„Si dobré dievča,“ povedala Estelle a pohľadila Iris po líci. Sivovlasý muž, ktorý ju sprevádzal, sa zmätene usmial na Archera.

„Náročné ráno?“ opýtal sa.

„Začína byť, hej,“ odvrkol Archer.

Muž sa zasmial. „Dúfajme, že sa to zas napraví.“

„Poď už, Henry,“ povedala Estelle, chytila muža za rameno a potiahla si zo slamky svojho smoothie. „Zdá sa, že dnes na hodine Iris prekonám. Ešteže som si kúpila vlastné smoothie.“ Zasmiala sa a spoločne odišli.

Iris sa tiež zasmiala, až kým sa jej pohľad nezastavil na Archerovej tvári, čo ju rýchlo prebralo. „Hm, myslím, že to nedokážem vyčistiť.“ Obaja sklonili pohľady k výrazne zelenej škvrne na jeho bielej košeli.

„Samozrejme, že nie,“ povzdychol si. Nič z toho, čo robila, nepomohlo. Už pred týmto stretnutím mal v hlave jeden veľký bordel a to posledné, čo potreboval, bolo slintať nad miestnou inštruktorkou jogy, alebo kto to bol.

Iris sa strhla. „Veľmi ma to mrzí. Aspoň vám kúpim niečo na pitie. Čo by ste si dali?“

Archer znova vrhol pohľad na dlhý rad. Všetci, ktorí v ňom stáli, predstierali, že naňho necivejú a na tvári sa im nezračí milión otázok, ale veľmi sa im to nedarilo. Pomyslel si, že sa mu asi nepodarí prísť a odísť z tohto mesta bez toho, aby pritiahol priveľa pozornosti. Znova uprel oči na Iris a jej stiahnuté obočie a zvesené pery. Mikina na zips, ktorú mala na sebe, jej sklzla z jedného pleca a odhalila ešte viac pokožky, na ktorú by ozaj nemal zízať.

Musel odísť.

Nebol schopný komukoľvek dnes odpovedať na akúkoľvek otázku. Ani čo i len o chvíľu dlhšie zostať v prítomnosti tejto ženy, ktorá mu už dnešný deň obrátila hore nohami.

„Nemám čas,“ zamrmľal, otočil sa chrbtom k Iris, jej šokovanému výrazu a všetkým tým milovníkom kávy s odsudzujúcimi výrazmi na tvárach. Neprišiel sem hľadať si priateľov. Prišiel sem, aby vybavil náležitosti so svojou dcérou. A bolo celkom jedno, či bol presvedčený, že *on* je pre ňu ten správny, alebo nie.

„Príšera!“ Dievčatko raz pozrelo na zelenú škvvrnu na jeho košeli, vydesene vykričlo a utekalo sa schovať za gauč. Prvé stretnutie s jeho dieťaťom sa začalo presne tak, ako očakával.

„Nie je to príšera, láska. To je tvoj otec,“ povedala Paula, Cattina matka, a milo sa usmiala na miesto, kde sa dieťa ukrylo za

kusom nábytku. Archer Paulu nikdy predtým nestretol, čo bol len ďalší dôkaz toho, že to, čo prežil s Cate, nebolo vážne a nemalo to budúcnosť.

Paula dýchala pomocou kyslíkového prístroja a hadička v jej nose jednoznačne naznačovala, že potrebuje s týmto dieťaťom pomoc. S *jeho* dieťaťom, ktoré zazrel len na malú chvíľu, skôr než zas zmizlo.

„Tak prečo potom z neho tečie zelený sliz?“ opýtalo sa dievčaťko z bezpečia svojho úkrytu.

Archer sklonil pohľad na svoju košeľu. Nemýlilo sa. Škvrna od kelového smoothie pôsobila podozrivo, takmer ako zelený sliz. „To je, ehm... to je len smoothie,“ povedal a Paula prikývla.

„Počula si, Olive? Iba malá škvrna od smoothie, to je všetko.“

„Nejdem nikam,“ vyhlásila Olive, *jeho dcéra*.

„Dobre, zlatko. Zatiaľ tam môžeš zostať.“ Paula sa usmiala na Archera. „Nech sa páči, posadte sa. Olive je spočiatku hanblivá.“

„Nie som,“ ozval sa detský hlasok. „Len nemám rada príšery.“

Archer sa strhol. „Veľmi ma to mrzí,“ vysvetľoval Paule. „Dnes ráno som mal istú nehodu spojenú s kelom a nemal som čas sa prezliecť.“

„Prirodzene, netrápte sa,“ upokojovala ho, hoci výraz jej tváre naznačoval obavy. „Som si istá, že to bude v poriadku.“ Až vtedy si to uvedomil. *Muselo* to byť v poriadku. Táto žena stratila svoju dcéru a pre svoj zdravotný stav nebola schopná postarať sa o vnučku.

Nebolo to len o ňom a jeho živote, jeho sebeckých potrebách.

Doriti.

Odkiaľšal si. „Presne tak. Samozrejme, ako inak. Som si istý, že si s Olive na seba raz-dva zvykneme.“

Pri pohľade na Paulin výraz si však nebol celkom istý, či ju ohromili Archerove veľkolepé plány zvykať si na jej vnučku, ale

bolo to to najlepšie, čo mohol momentálne sľuobiť. Prvým krokom bolo už len to, že nahlas vyslovil jej meno. Až doposiaľ sa tomu vyhýbal, ako keby to, že ju nenazve menom, znamenalo, že to nie je skutočné.

Lenže bolo to skutočné. Ona bola skutočná. A bála sa ho.

Tá prekliata ženská pred kaviarňou. Keby mu celú košeľu neobliala zelenou žbrndou, nezľakla by sa. Navyše ho celého ohmatávala, ako keby tie ničomné servítky mohli v niečom pomôcť. Niežeby stále premýšľal o Irisiných rukách na svojom tele (ale zato neskôr by o nich mohol popremýšľať). Momentálne mal väčšie starosti.

A netušil, čo má s nimi robiť.

Najväčší problém predstavovala otázka, ako dostane svoju dcéru spoza sedačky.

Aj o pol hodiny neskôr sa tam stále ukrývala, zatiaľ čo on viedol trápnu spoločenskú konverzáciu s jej starou mamou a právnička si prechádzala dokumentáciu.

„Takže Paríž,“ povedala Paula. „Páčilo sa vám tam žiť?“

„Stále sa mi tam aj páči,“ zdôraznil prítomný čas. Nemienil sa sem presťahovať natrvalo. „Milujem Paríž.“ Dokonca aj keď tvrdil, že ho miluje, jeho slová vyzneli falošne. Ako mohol milovať miesto, ktoré takmer nezažil? Archerov život sa skladal z kuchyne v reštaurácii Beau Rêve, kde pracoval ako šéfkuchár, pár barov, do ktorých s personálom chodievali po práci, a z jeho bytu. Miloval Paríž alebo pomyslenie na to, že je najlepší v meste uctievanom pre svoju kuchyňu? Nezáležalo na tom. Paríž tvoril súčasť jeho plánu. Dream Harbor ani omylom.

Hoci netušil, ako to bude fungovať po tom, ako do plánu pribudla Olive, pomyslel si, že niečo už vymyslí. Jeho život táto situácia momentálne síce vykoľajila zo zabehaných koľají, ale

nahováral si, že to tak nezostane nastálo. Ak sa všetci zúčastnení zhodnú na tom, že Olive by mala zostať žiť s ním – a stále sa nad touto otázkou vznášalo veľké AK –, tak si ju odvezie do Paríža.

Odmietal premýšľať nad skutočnosťou, že sa mu ju nepodarilo ani vytiahnuť spoza gauča, nieto ju ešte primäť presťahovať sa do Francúzska. Všetko postupne.

„Dobre, pán Baer,“ zdvihla hlavu od papierov právnička, slečna Kaori Kimová, ktorá mala na starosti Olivino opatrovníctvo. „Vidím, že ste si v meste prenajali dom.“

„Áno. A Olive tam má vlastnú izbu.“ Prenajal si dom na tichej ulici, nasťahoval sa tam, vybalil sa a zariadil detskú izbu pre malé dievčatko, na čo nemal absolútne žiadnu kvalifikáciu, a tak nakúpil všetko ružové, na čo narazil. Veľmi chabá napodobnenina domova, ale dúfal, že sa tam Olive bude cítiť príjemne.

„A čo zamestnanie?“ opýtala sa právnička.

Zamestnanie. Archerovi zovrelo žalúdok. No jasné. Kým bude tu, potrebuje prácu. Niežeby ju nehľadal. Prvých pár dní v meste hľadal v okolí prácu pre šéfkuchára a vracal sa s prázdnyimi rukami. Hľadal v príliš úzkom okruhu, ale vôbec netušil, čo bude robiť s Olive, kým bude v práci. Nemohol pracovať ani pridlho, ani dlho do noci. Navyše, zatiaľ museli zostať v meste. Všetci sa zhodli na tom, že prechod bude pre Olive ľahší, ak bude mať poruke starú mamu, kamarátov a školu. Dávalo to síce zmysel, ale Archerovi to súčasne zväzovalo ruky a kazilo vyhliadky na prácu.

„Mám pre vás skvelé miesto!“ napadlo odrazu Paule. „Gladys hľadá nového kuchára,“ oznámila rozžiarené.

„Nového kuchára?“ zopakoval mdlo.

„Áno, do svojho bistra!“ Paula sa tvárila, ako keby to bol nejaký skvelý nápad.

„Do bistra?“

Prikývla.

„Skvelé,“ povedala slečna Kimová a zaplesla zložku s dokumentmi. „Takže, máme všetko pripravené pre dohodu o dočasnej pestúnskej starostlivosti. Pán Baer, nasledujúcich šesť mesiacov budete Oliviným opatrovníkom a Paula Carpenterová bude mať právo na návštevy. Po skončení skúšobného obdobia sa všetci znovu stretne a dohodneme sa na ďalšom postupe, ktorý bude v najlepšom záujme dieťaťa.“

Archer len prikývol, neschopný čohokoľvek iného. Mal pocit, že si necíti tvár. *Kuchár v bistre?* To mal byť odteraz jeho život? Otec z malomesta, kuchár v bistre. Ako sa má dopracovať k michelinskej hviezde prácou v bistre?

Slečna Kaori nakukla za sedačku. „Súhlas, slečna Olive? Chvíľu budeš bývať so svojím ockom a on sa o teba dobre postará. Všetci sa o to postaráme.“ Po tomto zlovestnom príslube slečna Kaori venovala Archerovi prísny pohľad, v ktorom bolo napísané, že celé mesto naňho dozrie. Ako keby tento odkaz nedostal už dnes ráno pred kaviarňou Pumpkin Spice.

Nepočul síce Olivinu odpoveď, ale nepochyboval, že nebola pozitívna, pretože právničkiny výraz sa zmenil z profesionálneho na ustarostený.

„Viem, zlatko,“ zašepkala a naklonila sa hlbšie ponad operadlo sedačky. „No niekedy musíme byť statoční.“

Kaori aj Paule sa tisli slzy do očí a Archer sa opäť cítil pod psa, pretože sa staral len o seba, zatiaľ čo ony prišli o niekoho blízkeho. Odkedy Olive stratila mamu, uplynulo len niekoľko mesiacov. A teraz zostala visieť na krku jemu.

Zdvihol sa z kresla, v ktorom sedel, a kľakol si ku gauču vedľa Kaori. Naklonil sa a vykukol za gauč, kde naňho Olive vyvalovala veľké hnedé oči. Rovnaké, aké mala Cate. Zovrelo mu srdce.

„Ahoj, Olive.“

Ďalej naňho civela, ale aspoň neutiekla. Už to bol pokrok.

Archer si odkašľal. „Takže, viem, že je to dosť zvláštne, a tiež viem, že sme sa stretli ešte len dnes, ale dajme tomu šancu, dobre?“

Nakrčila čelo.

„Myslím, že tvoja mama by bola rada, keby sa z nás stali... priatelia,“ pokračoval.

„Určite,“ dodala Kaori. „Poznala som tvoju mamu a veľmi by ju potešilo, že budeš teraz so svojím ockom.“

Vážne? najradšej by sa opýtal Archer. Keby to tak bolo, prečo mu nepovedala o Olive? Teraz však nebol čas na podobné otázky. Rozhodne nie, keď sa naňho Olive takto dívala, ako keby sa strátila a bála sa, a on nemal ani potuchy, ako jej pomôcť.

No Archer nemal vo zvyku vzdávať sa. A ani prehrávať.

Ak dokázal prežiť učňovské roky v najrušnejších kuchyniach na svete, rozhodne zvládne jedno malé dievčatko, no nie?

Natiahol ruku a na pár napätých úderov srdca na ňu Olive len hľadela. A potom konečne vložila do jeho dlane svoju malú rúčku.

Na začiatok dobré.